

[Statsministeren.]

tisk har fundet sted. Begge gentog — omend med forskelligt tonefald — den slidte og, som jeg skal påvise, sagligt helt urigtige påstand om, at regeringen vil inflation.

Men det interessante var, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen ikke på noget afgørende punkt anfægtede rigtigheden af regeringens hovedlinje i den økonomiske politik, og at den ubetingede mistillid, han nærede til regeringen ved påsketid, da han optrådte her i rollen som ministerstormer, nu tilsyneladende var overvundet. Vi får vel senere vished for, om det er mere end tilsyneladende, om det er „skumring eller gry“.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft var derimod nu højst utilfreds med regeringens økonomiske politik, og den mere fredelige tone, som prægede hans udtalelser i foråret, var nu helt forsvundet i hans tale.

Jeg har set, at de konservative aviser har betegnet præstationen som „en stor tale“, og det var det måske også. I alt fald var den vidtfavnende. Han havde taget meget med, og han havde også venstres byvælgere i sine tanker. Såvidt jeg husker, startede han med atombomben og endte som skatteopkræver hos Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger!

Jeg forstår, at det er særlig devalueringen af kronen, der har medført denne ændring i den konservative ordførers syn på vor økonomiske politik, men det virker alligevel højst ejendommeligt, at devalueringen også kan ændre hans syn på den politik, der er ført, *indtil* devalueringen indtraf.

Den ærede venstreordfører hr. Erik Eriksen var som sagt knap så skarp i tonen overfor regeringen, hvad der naturligvis kun kan glæde os, hvis det da betyder, at den tid skulle være forbi, da venstre mente i den økonomiske politik at se et grundlag for at storme og fælde regeringer. Skal det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale forstås således, at partiet nu er villig til at gå ind i et positivt samarbejde om genopbygningens fortsættelse, det samarbejde, som partiet stillede sig altfor afvisende overfor i forrige samling? Det ærede medlem hr. Erik Eriksen betingede sig, at et eventuelt samarbejde skulle ske efter det, han kaldte en „liberalistisk hovedlinje“. Nu kan liberalisme — det har vi erfaring for — jo være så meget. Den liberale samling, som f. eks. det ærede medlem hr. Edvard Sørensen nu og da har talt om, er jo en yderst bro-

get buket af anskuelser; den spænder fra arbejdsgiverforenings- og industrirådliberalisme over de konservative via retsforbundet til det radikale venstre, som socialdemokratiet tidligere har arbejdet udmærket sammen med i en regering. Liberalisme kan altså betyde så meget. Hvis man vil samarbejde, må man naturligvis drøfte problemerne på det saglige grundlag, regeringen har lagt frem, og også venstre må vel bøje sig for den urolige verdenssituation, regeringen har henvist til. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen agter vel heller ikke at se bort fra de omfattende skridt, regeringen allerede har taget med hensyn til at ophæve en lang række rationeringer og andre restriktioner. Jeg tror nok, at den nussiddende regering i denne henseende tåler sammenligning med den regering, det ærede medlem var medlem af. Enhver ved, at den tidligere venstre-regering kom til magten bl. a. ved at stille i udsigt, at den ville ophæve restriktionerne og ved at beskyldte os for at være særlig restriktionsvenlige. Nu har den praktiske politik, der er ført siden, vist folk, hvad sandheden er. Alle ved, at der er forskel på venstre, når det er i opposition, og når det må handle under ansvars tugt. Men om venstres holdning vil jeg gerne sige lidt mere i slutningen af min tale.

Da det øjensynligt i så høj grad er den foretagne devaluering og de omstændigheder, hvorunder den blev foretaget, der har ændret den ærede konservative ordførers stilling overfor regeringen, vil jeg gerne begynde med nogle kommentarer til den fremstilling af sagen, som den ærede konservative ordfører hr. Ole Bjørn Kraft gav, en fremstilling, som iøvrigt i nogen grad blev gentaget af det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Denne gentagelse gør den dog ikke mere rigtig.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft hævdede, at regeringen aldeles ikke havde noget overblik over situationen søndag den 18. september, da beslutningen om devalueringen blev truffet, og han fremhævede, at regeringen blot mødte frem overfor partierne med tre tal og intet andet. Vi handlede i blinde, tror jeg, det ærede medlem sagde. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har disse oplysninger, da han beklageligvis ikke selv kunne være tilstede ved den forhandling, der fandt sted. I alt fald er hans oplysninger på dette punkt urigtige og vildledende.

På det pågældende møde redegjorde minister V. Buhl på regeringens vegne for de